

som lange Tider igennem har været fuldstændig fjernet fra enhver Berøring med dansk Sindelag. Naar man nu er gaaet over til at udgive Aviser paa Tysk i dansk agitatorisk Hensigt og udgiver disse Aviser til unaturlig lave Priser, benyttende i det hele taget i Agitationen de danske Penges overlegne Værdi i Forhold til de tyske, da anser vi dette for en for Danmark og den danske Befolkning lidet ønskelig Virksomhed, og det vilde være os en Glæde, om man fra de paagældendes Side, som staaer bagved disse Bestræbelser, forstod, at de ikke tjener Danmarks Interesser ved disse. Tilsvarende ønsker jeg at sige overfor den Advørsel, som det ærede Medlem Hr. Schmidt rettede til os med Hensyn til den saakaldte Opsagningspolitik, at vi er ikke Talsmænd for, at man skal lægge nogen Art af Pres eller Tryk paa de tysksindede Nord for Grænsen. Vi for vort Vedkommende ønsker, at de lidt efter lidt frivillig skal komme til Danmark, og at dette maa ske netop ved den størst mulige Frihed, men vi er ganske vist lidet tiltalte af de Forsøg, der paa forskellig Maade gøres paa ogsaa Nord for Grænsen at udvide Spørgsmaalet. Naar man ser de ejendommelige økonomiske Forhold her som Udgangspunkt for en Indvandring fra tysk Side, om hvilken der hævdes, at den i mange Tilfælde antager en nogenlunde organiseret Form, da anser vi dette for en skadelig Udvikling, som ikke paa nogen Maade kan omfattes med Sympati fra dansk Side. Vi maa ønske, at en saadan Bevægelse ikke bliver fortsat.

Vor Grundbetragtning er altsaa denne, at det ikke er ønskeligt, at man, saaledes som det sker, fra nogle Sider her og fra betydningsfuld Side i Tyskland, bestandig bestræber sig for stedse mere og mere at udvide Grænsespørgsmaalet, vi ønsker, at dette Grænsespørgsmaal lidt efter lidt skrumpes ind og ikke faar varig Betydning til Fordærvelse af Forholdet mellem de to Nabo-stater. Efter min Mening er dette i Danmarks Interesse. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde: „Vi ser med største Ro paa den tilsvarende Kamp, som finder Sted i den danske Del af Sønderjylland.“ De tilsvarende Bestræbelser der, ja dem kan vi se paa med en vis Ro, hvis vi var sikre paa, at disse Bestræbelser alle Dage blev den aandelige Kamp, om hvilken det ærede Medlem talte, men hvis det virkelig lykkes at gøre dette Spørgsmaal større og større i Stedet for at opnaa, at dets Betydning forringes, hvem kan da vente, at det gennem kommende Tider vil blive ved udelukkende at være en aandelig Kamp? Hvis

de Bestræbelser, der giver sig Udtryk i noget saadant som det, at en dansk agiterende Avis paa Tysk udsendes i Slesvig By, hvor det siges mig, den har 800—900 Abonnenter, skulde føre til, at man med Udnyttelse af de særegne økonomiske Forhold virkelig skabte en Art Bevægelse der, rettet mod det tyske Rige og sigtende paa en Tilslutning af den ene eller anden Art til Danmark, er der da nogen, der kan tvivle om, at dette vil medføre et stedse slettere Forhold til det Tyskland, som nu en Gang er vor Nabo? Man kan jo sige, at Tyskland er i Øjeblikket sygt, Tyskland er ulykkeligt. Det er der ikke Tvivl om. I mange Henseender er Tyskland ogsaa særdeles svagt; men hvis ikke alle Forhold i Europa udvikler sig paa saadan Vis, at det hele styrter sammen, vil den Tid komme, da Tyskland atter bliver sundt eller i hvert Fald atter bliver stærkt, og til den Tid vil Tyskland vedblivende være Danmarks Nabo, og de Magtforhold, der gør, at Tyskland ikke i dette Øjeblik er farligt for Danmark, vil da være fjernet. Det ærede Medlem Hr. Drachmann, der har et meget klart Blik for Tysklands Betydning i Forhold til Danmark, pegede stærkt derpaa og opfordrede i Tilknytning dertil den højtærede Udenrigsminister til at søge at imødegaa de Forestillinger om Grænsespørgsmaalet, som udbredes i Tyskland, med alle de Midler, han havde til sin Raadighed. Denne Opfordring kan jeg for mit Vedkommende ganske slutte mig til. Men det er ogsaa fornødent, hvis denne Virksomhed skal sætte Frugt, at den nødvendige Baggrund for den tilvejebringes. Denne Baggrund er skabt gennem Behandlingen af Mindretallene paa dette bestemte Omraade. Den er derimod ikke skabt paa det andet Omraade, som det ærede Medlem og andre har talt om, nemlig med Hensyn til Ordningen af vore militære Forhold i Grænseegnene. Den højtærede Statsminister og den højtærede Forsvarsminister har her Gang efter Gang talt om, at de Styrker, der var Tale om, er bitte smaa; man taler om, hvor mange Hundrede Mennesker der paa en Tid af Aaret ligger i Garnison dernede. Jeg tilstaar, at jeg kan ikke rigtig forstaa, at de højtærede Ministre vil være bekendt at behandle Spørgsmaalet paa den Maade. Man kunde med samme Ret tidligere have talt om, at der i Københavns stærke Befæstning paa visse Tider af Aaret kun fandtes nogle faa Soldater. Men det er ja aldeles ikke det, Spørgsmaalet drejer sig om. Sagen er, at man skaber en Art